

SEÇİM STRATEJİLERİ

HDP net bir seçim stratejisi belirledi. Kürt illerinde kayyumların yerine belediyeleri geri kazanmak ve fazlasını almak, batı illerinde ise AKP'li adayları geriletmek. HDP bu stratejiyi Türkiye genelinde hiç bir ittifaka dahil edilmediği halde, ilerici ve demokratik olmanın kıstası gereği yerine getiriyor. Kürt illerinde diğer Kürt partileri ile oluşturulan ve HDP adaylarını destekleyecek ittifak baki.

Partimiz TKP, HDP'nin ve diğer devrimci, demokratik, sosyalist güçlerin de desteklediği bu seçim stratejisini desteklediğini ve aktif katkı sağlayacağını açıkladı. HDP'nin Türkiye genelinde katıldığı kimi il ve ilçelerde Belediye Meclis adayları olan yoldaşlarımız da mevcut. Ancak konunun o yanı önem taşıyor. Partimiz bundan bağımsız HDP'nin seçim stratejisini fiili olarak destekliyor.

Partimizin adını yasalda kullanan ve bu adı kullanmak için devletten icazet alan bir grup ise ülke genelinde adayları ile seçimlere katılacağını açıkladı. İstanbul veya diğer illerde, komünistler de içinde, devrimci, demokratik ve sosyalist güçlerin, AKP'ye kaybettirmek, en azından geriletmek gibi net bir seçim stratejisi varken, bu adaylıklar AKP karşıtı oyları bölmek dışında kime ve neye hizmet ediyor.

Yetmiyor, bu sahte grup gidiyor Derسيم'de aday gösteriyor. Veya farklı tarif edelim. Dersim'de SMF'nin bağımsız adayı sahte parti adına seçimlere katılıyor. Kime karşı? CHP dışında tüm devrimci, demokratik, sosyalist güçlerin birleşik HDP adaylarına karşı. Fatih Maçoğlu konusunda SMF ile HDP anlaşmamış olabilir. Ancak buradaki karışıklığa sahte parti karıştırılmasaydı, SMF ve HDP kesinlikle uyumlu bir ortak çözüm bulabilecekti. Eğer çözüm bulunamamasında HDP hata yapmışsa onu da açıkça eleştirmek gerekir.

Komünistlerin seçimlerde izleyeceği strateji MHP destekli AKP-Saray rejimini her yerde geriletmek temelinde kurulmuştur. Ağır baskı ve diktatörlük koşullarının olduğu yerde, en geniş barış ve demokrasi güçleri ile demokratik mücadele yükseltilmeden ve düşmana en hassas noktadan vurup geriletmeden sosyalizm için mücadele yürütülemez.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Mart 2019 Tarihli Açıklaması

Kürdistan'da Kayyumları Geri Alacağız, Türkiye Genelinde AKP-MHP Blokuna Kaybettireceğiz!

Partimiz 10 Şubat 2019 tarihli MK açıklamasında, "Yaşananlar, iyi çalışılırsa rejime darbe vurulabileceğine işaret ediyor" tespitini yapmıştı. İl, ilçe ve bölgelerden gelen haberler bu yönde gelişmeleri doğruluyor. Yoldaşlarımız, il ve ilçelerde, özellikle yerel mahalli çalışmalarda halkın nabzını tutuyorlar ve edindikleri bilgiler ile sonuçları parti merkezimize aktarıyorlar.

Kürdistan'da aşırı derecede bir özel hareketçi ve asker baskısı var. Kayyum ile yönetilen belediyelerde kirli hazırlıklar olduğu takip ediliyor. Seçmenler kaydırılıyor, Suriye, Irak ve Afganistan göçmenlerine TC kimliği ve paralar veriliyor. Bölgede özellikle HDP'nin oy oranının yüksek olduğu ilçelerde ve illerde sıkı güvenlik önlemleri altında yürütülen hummalı bir faaliyet gözleniyor.

Batı metropollerinde, CHP'nin başkanlığında bulunan fakat AKP ile oy oranları arasında uçurum olmayan ilçelerde AKP örgütleri devlet kurumlarının da yardımı ile seçmen kaydırması gerçekleştiriyorlar. Özellikle, İzmir, İstanbul, Bursa, Mersin, Adana ve Ankara'dan gelen bilgiler bu yönde.

Bir diğer hazırlık da, gerek batıdaki kritik metropol ilçelerinde ama özellikle HDP'nin çok güçlü oy oranı olan fakat nüfusu az olan ilçelerde ve illerde "görevli" belgesi ile polis ve askerlere oy kullandırma hazırlıkları. Bindirilmiş kıtalar olarak kritik merkezlere indirme yapılması bekleniyor.

Cumhurbaşkanı il ve ilçelerde meydan meydan dolaşarak kendisine oy istiyor. Bir anlamda kendi vekili olarak belirlediği belediye başkan adaylarını sadece tanıtıyor. Söylemleri kışkırtıcı, suçlayıcı ve gerginlik yaratan bir nitelik taşıyor. Neredeyse konuşmalarının yarısını HDP'ye ayırıyor. HDP'nin seçim stratejisi kendisini ve TC devletini rahatsız ediyor. HDP'nin batı metropollerinde aday çıkarmama kararının yarattığı rahatsızlık her söylemine yansıyor. CHP'yi de aynı konuda vurmaya çalışıyor.

Erdoğan, Bahçeli ve Soylu'nun toplumu germeye ve bölmeye yönelik söylemleri, basına konan ambargo devlet ve iktidarın tedirgin olduğunun işaretidir. Özellikle son günlerde ürettikleri "beka" söylemi onların telaşlarını daha da açık etmektedir. Sözüne ettikleri beka kendi bekalarıdır, TC'nin milliyetçi, ırkçı, bölücü anlayışının bekasıdır. Bu "beka"nın Türkiye ve Kürdistan halklarının, işçi, emekçi ve yoksulların bekasıyla alakası yoktur.

Bugün siyasi tercihleri ne olursa olsun, AKP ve MHP'ye oy verenler dahil, işçi, emekçi ve yoksullar arasında yığın çalışmasını örgütleme zamanıdır. Özellikle büyük metropollerde göç sonucu oluşan yeni işçi yatağı ilçeler bugün orada yaşayanların asıl düşmanı AKP'nin oy depoları durumundadır. Bu durum değişmelidir.

Sosyalizm için mücadele etmek bugün demokrasi için en geniş güçler ile birlikte, düşmanı en hassas noktasından vurmak için savaşımlı pratikte örgütlemektir. AKP-MHP ve onların müttefikleri karşıtı tüm güçler aynı hedefe yönelmeli AKP ve MHP'ye kaybettirmelidir. Bu mücadeleyi bölecek her söylem, tavır ve eylem MHP destekli AKP - Saray rejiminin değirmenine su akıtmak ile eş anlamlıdır.

"...Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini v.b. sanmak büyük bir yanılğı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan sosyalizm başarılı olamazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz. ..." (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı - Tezler - V.İ.Lenin, Tüm Eserler, Almanca, Cilt 22, S. 144-159, Dietz Verlag, Berlin, 1960)

31 Mart 2019 Mahalli İdare Seçimleri'ne bu anlayışla yaklaşıyor tüm yoldaşlarımızı ve bizi destekleyen dostlarımızı bu uğurda seçim öncesi son üç hafta ve özellikle seçim günü, gecesi ve ertesi, resmi sonuçlar açıklanana kadar yorulmak bilmeden çalışmaya çağırıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komitesi, 10 Mart 2019

Seçimler Ve Sınıf Çalışması

o İsmail Hakkı YORULMAZ

31 Mart Yerel Seçimleri'nin icra edilmesine birkaç hafta kaldı. Partimiz seçim politikasını AKP'nin kaybettirilmesi ve geriletilmesi üzerine kurdu. Parti örgütlerimiz ve yoldaşlarımız buldukları her yerde bu politika doğrultusunda çalışma yürütüyorlar. Seçim çalışmalarının bir yanı desteklenen adaylar için somut seçim propagandası yürütmektir. Ancak bir Komünist Partisi bu amaçla yürütülecek çalışmayı hangi içerikle ve amaçla yürütür sorusunun cevabını vermek durumundayız. Eğer bu soruya doğru cevabı vermezsek parlamenterist anlayıştan bir farkımız kalmaz.

Komünist Partisi en genel anlamıyla burjuvazinin seçim süreçlerinde de sosyalizm propagandası yaparak, kapitalist sistemin yanlışlıklarını gösterir ve sosyalizmin işçi sınıfı ve emekçi halklar için neden tercih nedeni olduğunu ortaya koyar. Ancak, sosyalizm propagandası pratikten ve içinde yaşanılan koşullardan bağımsız olarak ele alınamaz. Ekonomik kriz koşullarında işçi ve emekçilerin sosyal koşulları çok ağır sorunlarla yüklenmiş durumda. Bu yük seçim sürecinin son haftalarında daha da artacak ve seçim sonrası ağırlaşacak. Ekonomik yaşam koşullarının bu düzeyi seçim süreci çalışmalarında ele alınan en temel konudur. Bu şekilde seçmenlerle kurulan ilişkilerde onları yönlendirmek için geliştirilen bir dizi argümanımız var.

AKP, MHP ve iktidar çevresinde yuvalanan diğer partilere karşı çalışmalarımızda yöneldiğimiz ana kitle, işçi, emekçi, işsiz, emekli ve yoksul olmasına rağmen bu partilere oy verenlerdir. Gerek büyük ve önemli metropollerin işçi yatağı semtleri, gerekse kırsal alanda sorunlu bölgeler AKP ve MHP'nin oy depoları durumundadır. Popülist, şoven, milliyetçi ve dini hassasiyetleri istismar eden söylemler bu kitlelerde karşılık buluyor. Ancak aynı seçmen ekonomik sorunların sonuçları ile en fazla karşı karşıya gelen kitleyi oluşturmaktadır. Bu gerçeklik çalışmalarımızın temelini oluşturuyor.

İktidar bu kitlelerin gözünü sözde icraatları ile boyuyor. İmar sorununu çözmek, altyapı yatırımlarını güçlendirmek, yol yapmak, toplu taşımada ilaveler yapmak ve çeşitlendirmek icraatmış gibi yansıtıyor. Bunlar her iktidarın ve belediyenin görevleridir. Belirleyici olan bu icraatların nasıl gerçekleştirildiğidir. Sosyalist bir toplumda iktidarın ve yerel yönetim kurumlarının, devletin sosyal ve toplumsal bir görevi olan bu icraatları bir başarı olarak göstermek ve üstüne üstlük bütün bu icraatları özel girişimci ve yüklenicilere yaptırmak ciddi bir çelişkiye işaret etmektedir. Bu sorun onlara oy veren kitlelere anlatılmaktadır. Konut sorununun çözümü, ücretsiz sağlık ve eğitim hizmetleri, kitle taşımacılığı, şehirlerin alt yapıları sosyalist bir yönetimin olmazsa olmazlarıdır. Aradaki temel ayırım sosyalist yönetimde bu icraatların birer hizmet olarak çok doğal olmasıdır. Çok doğal olması gereken hizmetleri kendi partilerinin birer meziyeti gibi göstermeleri seçmenleri nezdinde deşifre edilmelidir.

İktidar partilerine oy veren seçmenlere işgücü sömürsü anlayabilecekleri şekilde anlatılmaktadır. Bu konuya bağlı olarak işsizlik ve yoksulluk çok daha uygun anlatılabilmektedir. Bu bağlamda konut kiralari, alım gücünün düşüklüğü ve asgari ücret dengesizliği ortaya konulabilmektedir. Kürt seçmene ayrıca ulusal baskı ve inkarın ötesinde sınıfsal sorunların gerçekliği anlatılmakta ve burjuva partilerine ulusal sorunun çözümü konusunda umut bağlanmasının o partilerin doğalarına aykırı olduğu izah edilmektedir. Türk ve diğer uluslardan seçmenlere ise bu ülkede Kürt halkına karşı uygulanan inkar ve imha politikalarının gerçek nedenleri anlatılmaktadır. Bu bağlamda şoven ve ırkçı politikaların iktidar partileri tarafından neden geliştirildiği izah edilebilmektedir ve bunun etkisi olmaktadır. Çünkü Türk ve Kürt emekçiler birlikte çalışıp yaşayan, sosyal olarak aynı işgücü sömürsü ile karşı karşıya olan bireylerdir. Kürt emekçileri sınıfsal sömürünün ötesinde bir de ulusal sömürü ile karşı karşıyadırlar. Sömürü katmerleşmektedir. Birlikte çalışan ve yaşayan bireylere bu gerçeği anlatmak zor

olmamaktadır.

Sözünü ettiğimiz çalışmalar yerelerde, mahallelerde yürütüldüğü gibi fabrika ve işyerlerinde de çalışmalarımızın ana eksenini oluşturmaktadır. Yoldaşlarımızın olmadığı fabrika ve işyerlerinde ilişki en kısa sürede yerleşim birimleri, semt ve mahalle çalışmaları üzerinden kurulabilmektedir. Bu yolla üretim birimlerinin içinde de çalışma gerçekleştirmenin koşullarını yaratabilmekteyiz. Aynı örgütlenme yöntemi şantiyeler için de geçerli olmaktadır. Özellikle ekonomik kriz koşullarında dibe vuran inşaat sektöründe çalışan ve çalışmış işçilerin durumları çok kötü bir tablo arz ediyor.

Metropollerde üretim birimlerinde ve mahallelerde kurulan ilişkiler bu merkezler ile sınırlı kalmıyor. Genellikle kırsal kökenli olan göçmen işçilerin memleketleri ile sıcak ve sürekli bağları sürüyor. Aynı zamanda memleketlerinde yaşamaya devam eden akrabalarına destek oluyorlar. Kazançlarının önemli bölümlerini ailelerine aktarıyorlar. Dolayısıyla aileleri üzerinde etkileri küçümsenmemeli. Bu şekilde hiç ilişkimizin olmadığı yerleşim birimleri ve kırsal ile ilişki kurulabiliyor. Yürütülen bu faaliyetlerin nasıl sürekli bir ilişkiye yükseltilmesi sorusu partimiz tarafından yanıtlanmıştır. İşyeri, fabrika, şantiye ve mahallelerde işçi grupları, komiteleri ve konseyleri oluşturmak yönünde bir açılım gerçekleştirilmiştir. Emek ve sınıf eksenli yürüyen bu çalışmalar önümüzdeki dönemde sınıf savaşımının gelişmesinde küçümsenmeyecek bir rol oynayacaktır. Bu nedenden dolayı bugün kurulan her ilişkinin kalıcı hale getirilmesi ve sürekli genişleyecek bir ilişkiler zinciri oluşturması önem arz etmektedir ve sınıfın içinde kitle çalışmamızın temelini oluşturmaktadır.

Bütün bu çalışmaların seçimlerle ne ilgili olduğu akla gelebilir. Temel amaç işçi, emekçi, yoksul, işçi ve emekçileri iktidar partilerinin tahakkümünden ve etki alanlarından kurtarma çabasıdır. Ülkenin tüm iletişim araçlarını ve basın yayın kurumlarını kontrolleri altında tutan iktidar partilerinin karanlık sansür ve yasak duvarını kırmak ancak sınıf ile doğrudan temas içinde aşılabilir. Bu süreç ülke gündeminin azami düzeyde politikleştiği bir dönemi ifade ediyor. Yalan ve kirli bir seçim propagandası gündemi çarpıtıyor. Bizler bunun farkındayız ancak kitleleri de farkında değilermişiz olarak değerlendirmeyelim. Bu kadar gerilen bir toplumsal ortamdan kitleler de etkileniyor. Kitlelerin sağ duyularına güvenmemiz gerekir. Ancak kitlelerin siyasal konumlanışları konusunda onlara yardım etmek de bizlerin görevidir. Kitlelerin yaşadıkları sonucunda oluşan sağ duyularının bilince çıkması bu denli demagojik bir propaganda döneminde zaman ister. Ama aynı zamanda da en uygun ortamı sunar. İktidar sözcüleri yalan ve çarpıtmaları ile bize muazzam propaganda malzemeleri sunuyorlar. Önemli olan onları doğru değerlendirmek ve kalıcı örgütlenme biçimleri oluşturmamızdır. Bu alanda açtığımız yol doğrudur ve istikrarla sürdürüldüğünde bir yandan sınıf bilincinin gelişmesine katkıda bulunacak, diğer yandan da seçim gibi ortamlarda iktidar partilerinin aleyhine sonuçlar yaratacağıdır.

Biz ne kadar ilkel, inatla, sabırla ve sürekli olarak sınıf içinde kitle çalışmalarını yürütüp genişletirsek o derece sonuç alıcı olacağız. Seçim süreci bizler için ölçü olabilir. Sınıf içinde içten içe gelişen memnuniyetsizlik daha önce destekledikleri iktidar partilerine bir güvensizliğe dönüşebilir. Ancak bu değişim kendiliğinden olmayacaktır. İşçi sınıfının politik örgütünün görevi ve belirleyici rolü bu noktada ortaya çıkmaktadır. Bir yandan günlük mücadeleleri güncel ve günlük sorunlar temelinde inşa etmek ve onu sosyalizm amacımızla bağlayabilmek demokratik mücadelemizin içeriğini şekillendirmektedir. Mekanik olmayan bu ilişki ve süreç gerektiren bu çalışmanın başarısı, ancak bugün yürütülen faaliyetlerine ve onların kalıcılaşır kurumsallaşmasına bağlıdır. Komünistlerin ve partimizin varlık nedeni de burada ortaya çıkmaktadır. Yapılan çalışmaların ilk sonuçlarını 31 Mart yerel seçimlerinin sonuçlarını aldığımızda görmüş olacağız. Bu faaliyetin önemi bu denli somuttur.

Lenin Köşesi Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı

o V.İ. LENİN

Rusya'da Sosyal-Demokrat çalışma için Ekim Devrimi'nden[2*] sonra ortaya çıkan yeni koşullar parti edebiyatı sorununu gündeme getirmiştir. Yasal basınla yasadışı basın arasındaki ayrım; feodal, otokratik Rusya döneminden kalan bu hazin miras, artık ortadan kalkmaya başlamıştır. Ancak henüz yitip gitmiş değildir, buna daha çok zaman var. Başbakanımızın ikiyüzlü hükümeti hâlâ öylesin azgın delilik halinde ki, Izvestia Soveta Rabochikh Deputatov,[3*] "yasadışı" basılıyor; ne var ki, hükümetin engelleyecek gücü olmadığı bir şeyi "yasaklamak" için başvurduğu budalaca girişimler, hükümeti rezil etmekten, daha çok manevi darbeler almasına yol açmaktan başka sonuç vermiyor.

Yasal basınla yasadışı basın arasında bir ayrılık sürdüğü sıralarda, partili basın ile partili olmayan basın sorunu, çok basit ve çok yanlış, saçma bir biçimde çözülmüştü. Bütün yasadışı basın, örgütlerce yayınlanmakta ve şu ya da bu partili gruba bağlı gruplarca yürütülmekteydi. Bütün yasal basın partili olmayan basındı (çünkü partiler yasaklanmıştı) ama, şu ya da bu parti çevresinde "yoğunlaşmalar" vardı. Doğal olmayan yakınlıklar, garip "dostluklar", sahte dayanışmalar kaçınılmazdı. Parti görüşlerini dile getirmeye çalışan kimselerin zoraki sakınganlıkları ile bu düzeyde görüşlere henüz ulaşmamış kimselerin fikir zayıflıkları ya da fikir korkaklıkları birbirine karışmıştı.

Ezopça bir dilin, edebi tutsaklığın, kölece nutukların ve ideolojik kulluğun sürdüğü, lanet olası bir dönem! Rusya'da taze ve canlı ne varsa hepsini kurutan bu pis havaya proletarya bir son verdi. Ama Rusya'ya bugüne kadar ancak yarı özgürlüğünü kazandırabilirdi proletarya.

Devrim henüz sona ermedi. Çarlık yönetimi devrimi yenecek güçte değil, ama devrim de çarlığı yenecek güçte değil daha. Kaldı ki, apaçık, düpedüz, dosdoğru ve tutarlı bir parti ruhu ile gizli, üstü örtülü, "diplomatik" ve sahte bir "yasallığın" her yerde ve her şeyde doğal olmayan bir birleşim içinde yer aldığı bir dönemde yaşıyoruz. Bu doğal olmayan birleşim bizim gazetede bile kendini gösteriyor; Bay Guçkov ılımlı liberal burjuva gazetelerin yayınlanmasını yasaklayan Sosyal-Demokrat zorbalıkla istediği kadar alay etsin, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Merkez Organı Proletary'ye [4*] polisçe yönetilen, otokratik Rusya'nın kapılarının kapalı olduğu da bir gerçek.

Ne olursa olsun, yarı yolda ilerleyen devrim, işlerin yeni bir doğrultuda düzenlenebilmesi için hepimizin bir an önce çalışmaya koyulmasını zorunlu kılmaktadır. Bugünkü edebiyatın, "yasal" olarak yayınlanana da dahil, onda dokuzu parti edebiyatı olabilir. Parti edebiyatı da olmak zorundadır. Burjuva törelerine; kazanç sağlayan, ticari burjuva basınına, burjuva edebi kariyerizme ve bireyciliğe, "aristokratik anarşizme" ve kâr peşinde koşmaya karşıt yönde, sosyalist proletarya, parti edebiyatı ilkesini öne sürmeli, bu ilkeyi geliştirmeli ve elden geldiğince onu tam ve eksiksiz olarak pratiğe geçirmelidir.

Bu parti edebiyatı ilkesi nedir? Sosyalist proletarya açısından edebiyat, bireyler ya da topluluklar için bir zenginleşme aracı olamazdır diyemeyiz sadece; edebiyat proletaryanın genel davasından bağımsız, bireysel bir girişim olamaz kesinlikle. Kahrolsun partisiz yazarlar! Kahrolsun edebiyatın üstün insanları! Edebiyat, proletaryanın genel davasının bir parçası haline gelmeli, bütün proletaryanın politik olarak bilinçli bütün öncüleri tarafın-

dan harekete geçirilen o tek ve büyük Sosyal-Demokrat mekanizmanın "küçük bir çarkı ve vidası" olmalıdır.

"Her benzetmede bir kusur vardır" der bir Alman atasözü. Benim edebiyatı bir dişliye, canlı bir hareketi, bir mekanizmaya benzetişim de öyle olabilir. Fikirlerin özgürce çarpışmasını, eleştiri özgürlüğünü, edebi yaratım özgürlüğünü, vs., vs., alçaltıyor, öldürüyor, "bürokratlaştırıyor" diye böyle bir benzetme karşısında çığlığı basacak isterik aydınlar bulunacaktır belki de. Ancak bu gibi çığlıklar, burjuva aydın bireyciliğinin bir ifadesinden başka bir anlama gelmeyecektir. Edebiyatın, mekanik bir ayarlamaya ya da aynı bir düzen içine konmaya, çoğunluğun azınlık üzerinde baskı yaratmasına açık olmadığı, su götürmez bir gerçektir. Bu alanda kişisel girişkenliğe, bireysel eğilimlere, düşünce ve hayal gücüne, biçim ve içeriğe kesinlikle daha geniş yer verilmesi gerektiği de kuşku götürmez. Bunların hiçbirisi yadsınamaz; ama bütün bunlar, proletarya partisi davasının edebi cephesinin, öbür cepheleriyle mekanik bir biçimde bir tutulamayacağını gösterir sadece. Ancak bu da, burjuvaziye ve burjuva demokrasisine yabancı ve garip gelen, edebiyatın mutlaka, ister istemez Sosyal-Demokrat Parti çalışmasının bir ögesi olması gerektiğini, bu çalışmanın bütün öbür öğelerine ayrılmaz bir biçimde bağlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Gazeteler, çeşitli parti örgütlerinin organları haline gelmeli ve bu gazetelerin yazarları mutlaka bu örgütlerin üyesi olmalıdırlar. Yayın ve dağıtım merkezleri, kitapçılar ve kitaplıklar, kütüphaneleri ile benzer kuruluşlar, bütün bunlar, Parti denetimi altında olmalıdır. Örgütlü sosyalist proletarya, bütün bu çalışmalarını kendi gözetiminde bulundurmalı, baştan sona denetlemeli ve ayrımsız, bütün her yere, yaşayan proletarya davasının hayat dolu akışını götürmeli ve böylece, "yazarın işi yazmak, okuyucunun okumak" diyen o yarı Oblomovcu, yan bezirgan, eski Rus ilkesinin ayaklarını yerden kesmelidir.

Asya'ya özgü sansürün ve Avrupa burjuvazisinin yozlaştırdığı edebi çalışmaların böyle bir anda dönüşüme uğratılabileceğini öne sürmüyoruz pek tabii.. Öğüleri belirli herhangi bir sistemi savunmak, ya da sorunu bir takım buyruklarla çözmeye kalkmak aklımızın ucundan bile geçmez. Kupkuru şemaların uygulanması en az söz konusu olacak şeydir burda. Tüm partimiz ve Rusya'da siyasal bilinçli Sosyal-Demokrat proletaryanın tümü, bu yeni sorunun farkına varmalı, onu yakından tanımalı ve her yerde çözmeye çalışmalıdır, aslında yapılması gereken şey budur. Feodal sansürün zincirlerinden kurtulan bizler, burjuva bezirgan edebi ilişkilerin tutsağı haline gelmek istemiyoruz, gelmeyeceğiz de. Yalnız polis baskısından değil, ama sermayenin de egemenliğinden, tüccarlıktan, dahası, burjuva-anarşist bireycilikten arınmış, özgür bir basın yaratmak istiyoruz, yaratacağız da.

Bu son sözler okuyucuya aykırı ya da hakaretmiş gibi gelebilir. Özgürlüğün coşkulu savunucusu birkaç aydın "ne!" diye bağıracaklardır belki de. Demek, siz yazı yazmak gibi alabildiğine ince, bireysel bir konuyu ortaklaşa denetim altına almak istiyorsunuz! Bilimin, felsefenin ya da estetiğin sorunlarını oy çoğunluğuyla işçiler çözsün istiyorsunuz! Bütünlükle bireysel olan fikirsiz çalışmanın mutlak özgürlüğünü inkar ediyorsunuz demek!

Sakin olun, baylar! En önce, biz burda partili edebiyatı ve onun parti denetimine bağlılığını tartışıyoruz. Herkes hiçbir kısıtlama olmaksızın dilediğince söyleyip yazmakta özgürdür. Ama, (parti dahil) bütün özgür kuruluşlar da, parti düşmanı düşüncelere sahip çıkmak için partiden yararlanan üyeleri kovmakta özgürdür. Söz ve basın özgürlüğü tam olmalıdır. Ancak, örgütlenme özgür-

Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı (Üçüncü sayfanın devamı)

lûğu de tam olmalıdır. Ben söz özgürlüğü adına sana haykırma, yalan söyleme ve canın ne istiyorsa onu yazma hakkını tam olarak tanımak zorundayım. Ama sen de örgütlenme özgürlüğü adına bana şu ya da bu görüşlere sahip çıkan kimselerle bir araya gelme ya da ayrılma hakkını vermelisin. Parti, kendi düşmanı görüşlere sahip çıkan kimseleri kendinden arındırmadıkça önce ideolojik, sonra maddi açıdan çözümlü dağılması kaçınılmaz olan özgür bir kuruluştur. Partili görüşlerle parti düşmanı görüşler arasındaki sınırı belirleyebilmek için ortada parti programı, partinin taktik kararları ve tüzüğü, en sonunda da, proletaryanın uluslararası özgür kuruluşlarının, uluslararası Sosyal-Demokrasi'nin tüm deneyleri vardır; proletarya partileri içinde bütünlükle tutarlı, tastamam Marksist, tümüyle doğru olmayan bireysel öge ve eğilimler varolagelmıştır hep, ama buna karşılık, bu partilerin kendi safları içinde hep dönem dönem "temizlikler" de olmuştur. Aynı şey, burjuva "eleştirli özgürlükçüsü" baylar, bizim Partimiz içinde de olacaktır. Bir kitle partisi haline gelmek üzereyiz, açık bir örgüt olmaya doğru hızlı bir değişim geçiriyoruz; (Marksist açıdan) tutarsız birçok kimse, hatta bazı Hıristiyan unsurlar, belki mistik kişiler bile gelip aramıza katılacaktır, kaçınılmaz bir şey bu. Ama, midemiz sağlam ve taş gibi Marksistiz. Tutarsız unsurları kendi içimizde özümleyeceğiz. Parti içinde fikir ve eleştiri özgürlüğü, insanların parti adı verilen özgür kuruluşlarda örgütlenme özgürlüğünü bize unutturamayacaktır hiçbir zaman.

İkinci olarak da, sayın burjuva bireyciler, mutlak özgürlük üstüne çektiğiniz söylevlerin ikiyüzlülükten başka bir şey olmadığını söyleyeceğiz sizlere. Para gücü üzerine kurulmuş bir toplumda, bir avuç zengin insan asalak halinde yaşarken emekçi yığınların yoksulluk içinde süründükleri bir toplumda gerçek. fiili hiçbir "özgürlük" olamaz. Siz, Bay Yazar, sizden allı pullu, çerçeve içinde [*] açık saçıklık ve "kutsal" sahne sanatı "üstüne örtülü" bir kılıf içinde fuhuş isteyen burjuva yayıncıya karşı, burjuva kamuya karşı özgür müsünüz? O mutlak özgürlük denen şey ya bir burjuva palavradır, ya da (bir dünya görüşü olarak anarşizm, tersine çevrilmiş burjuva düşüncesi olduğu için) anarşist bir palavradır. İnsan hem toplum içinde yaşayıp, hem de ondan özgür olamaz. Burjuva yazarın, sanatçının, oyuncunun özgürlüğü, para kesesine, çürümeye, satılık olmaya gizlice (ya da ikiyüzlü biçimde gizlice) bağımlılıktan başka bir şey değildir.

İşte biz sosyalistler, bu ikiyüzlülüğü açığa seriyor, sahte etiketleri söküyoruz; bunu da, sınıfsız bir edebiyat ve sanata varmak için değil (çünkü böyle bir şey sınıf-dışı, sosyalist bir toplumda olabilir ancak), ama, gerçekte burjuvaziye bağlı bu ikiyüzlü özgür edebiyatın karşısına, açıkça proletaryaya bağlı, gerçekten özgür bir edebiyat çıkarmak için yapıyoruz.

Bu edebiyat özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü bu edebiyatın saflarına hep yeni güçler katacak olan şey, hırs ya da kariyerizm değil, sosyalizm fikri ve emekçilere duyulan yakınlık olacaktır. Bu edebiyat özgür olacaktır, çünkü bir takım içi geçmiş kadınlara,

şışmanlamaktan yakınan, canı sıkkın "üst tabaka"ya değil, ülkenin gözbebeği, güçlü ve geleceği olan milyonlarca, yüz milyonlarca emekçiye hizmet edecektir. Bu özgür edebiyat insanlığın devrimci düşüncesindeki son sözü sosyalist proletaryanın deneyi ve canlı faaliyetiyle zenginleştirecek, geçmiş deneyi (ilkel, ütopyik biçimlerinden başlayarak gelişen sosyalizmin vardığı son aşama olan bilimsel sosyalizm) ile günümüzün deneyi (işçi yoldaşların bugünkü mücadelesi) arasında sürekli bir karşılıklı etki yaratacaktır.

O halde yoldaşlar, iş başına! Yeni ve güç bir görevle karşı karşıyayız. Ama, Sosyal-Demokrat işçi sınıfı hareketine kopmaz bir biçimde bağlı, geniş, zengin ve renkli bir edebiyatı örgütlemek gibi soylu ve gönendirici bir görev. Bütün Sosyal-Demokrat edebiyat Parti edebiyatı haline gelmelidir. Bütün gazeteler, dergiler, yayınevleri, vs.. çalışmalarına hemen yeniden çekidüzen vermeli, Partinin şu yada bu örgütüyle şu ya da bu biçimde bütünleşecek bir şekle doğru gitmelidir. "Sosyal Demokrat" edebiyat ancak o zaman kendi adına gerçekten yaşar bir hale gelecek, ancak o zaman görevini yerine getirecek ve burjuva toplum çerçevesi içinde bile, burjuvaziye kölelik etmekten kurtularak, gerçekten en ön saflarda yürüyen ve sonuna kadar devrimci olan sınıfın hareketi içinde yer alacaktır.

Novaya Zhizn, Sayı: 12, 13 Kasım 1905, V.İ. Lenin Toplu Yapıtlar, Cilt 10, s. 44-49.

Dipnotlar

[1*] Bu yazı, 1905 Kasımında, sürgünden sonra Lenin St. Petersburg'a geldiği zaman, yasal Bolşevik gazetesi, Novaya Zhizn'in (Yeni Hayat'ın) 12. sayısında yayınlanmıştır.

Novaya Zhizn, 1905'te, St. Petersburg'da Ekim'den Kasım'a kadar günlük olarak çıktı. St. Petersburg'a dönüşünden sonra Lenin, o dönemde RSDİP'nin Merkezi Organı haline gelmiş olan gazetenin yayıncısı oldu. Gazeteye yazarlar arasında V.V. Vorovski, M.S. Olminski ve A.V. Lunaçarski de vardı. Gazeteye mali destek sağlayan Maksim Gorki'nin de gazete üstünde etkinliği bulunuyordu.

Novaya Zhizn, yetkili makamlann sürekli baskısıyla karşılaştı. 27 sayısından on beşine el kondu ve yok edildi. Gazete 27. sayısından sonra kapatıldı. En son 28. sayı yasa-dışı çıktı.

[2*] Burda sözkonusu, halka sivil haklar tanıyan 17 Ekim 1905 Manifestosu'nu çarın çıkarmasına yol aran 1905 Ekim'indeki genel siyasi grevdir. Bolşevikler kendi gazetelerini yasal yoldan çıkarılmasında bu yerel basın özgürlüğünden yararlandılar. Aralık ayından sonra 1905 silahlı ayaklanması bastırıldı. Otokrasi işçi örgütleri ile yayınlarına karşı saldırıya geçti.

[3*] Izvestia Soveta Rabochikh Deputatov (İşçi Temsilcileri Sovyeti Bülteni): 1905'te Ekim'den Aralık'a kadar yayınlanmış, St. Petersburg İşçi Temsilcileri Sovyeti organı. On sayı çıkmış, 11. sayı, basılırken polis tarafından toplatılmıştır.

[4*] Proletary (Proleter): Üçüncü Parti Kurultayı'nın kararıyla kurulmuş, RSDİP'nin Merkez Organı, yasa dışı Bolşevik haftalık gazete; 1905 Mayısından Kasımına kadar, Lenin'in yayıncılığı altında, Cenova'da yayınlanmış; 26 sayı çıkmıştır (25. ve 26. sayılar, Lenin Rusyaya döndükten sonra, V.V. Vorovski'nin yayıncılığı altında çıkmıştır). Yazı kurulunun sürekli üyeleri arasında A.V. Lunaçarski ile M.S. Olminski de vardı.

[*] Aslında yanlış yazılmış olması gerekir; yazının bağlamı romanokh'ı (romanları) kastederken, ramkakh (çerçeve) yazılmış.